

нието той срѣщналъ Пѣйча, който, споредъ преданието, се обзаложилъ да го спаси. По тайни пжтеки, той извелъ Селима на изтокъ отъ Равна гора, отвелъ го къмъ Черно море, дето при Анхияло, съ кораби, Селимъ успѣлъ да се спаси въ крепоститѣ на тѣста си, Татарския ханъ въ Кримъ. Малко по-късно, Селимъ нареченъ Яузъ („Непреклоненъ“) завзелъ Цариградския престолъ (1512—1520) и се провъзгласилъ за султанъ Селимъ I, който по-късно воювалъ съ перситѣ, завзелъ въ 1516 г. Сирия, завладѣлъ Египетъ и Багдаты. Тогава той си спомнилъ за избавителя си Пѣйчо Овчара и го повикалъ въ Цариградъ. Тамъ били му отдадени голѣми почести, а за заслугата било заповѣдано да му се даде султанско признание — войнишки правдини като войнагански главатаръ, който ималъ права да държи своя войска въ кулитѣ и крепоститѣ си, — тия, които се намирали отъ дветѣ страни на пжтя край Факия за Цариградъ, и то на вѣчни времена въ наследство.

Цѣли две поколѣния наследниците на Пѣйча Войнаганъ се ползували отъ тия права на султанъ Селима I. Първото поколѣние е неизвестно. Никола, отъ второто неизвестно поколѣние на Пѣйча ималъ четирима сина; двама били избити; третиятъ — Стоянъ, известенъ като Стоянъ Чанталия, станалъ войнишки ага ходилъ на война презъ време на Мехмедъ IV